

FEDERALE OVERHEIDSDIENST FINANCIËN

[C – 2015/03279]

**28 JUNI 2015. — Koninklijk besluit betreffende de belasting van energieproducten en elektriciteit. — Rechtzetting**

In het *Belgisch Staatsblad* van 23 juli 2015, moet het hierna volgende advies van de Raad van State worden toegevoegd aan het Verslag aan de Koning bij het koninklijk besluit van 28 juni 2015 betreffende de belasting van energieproducten en elektriciteit.

ADVIES 56.588/1/V VAN 26 augustus 2014 VAN DE RAAD VAN STATE, AFDELING WETGEVING, OVER EEN ONTWERP VAN KONINKLIJK BESLUIT "BETREFFENDE DE BELASTING VAN ENERGIEPRODUCTEN EN ELEKTRICITEIT"

Op 18 juli 2014 is de Raad van State, afdeling Wetgeving, door de Minister van Financiën verzocht binnen een termijn van dertig dagen, van rechtswege verlengd tot 2 september 2014 (\*), een advies te verstrekken over een ontwerp van koninklijk besluit "betreffende de belasting van energieproducten en elektriciteit".

Het ontwerp is door de eerste vakantiekamer onderzocht op 19 augustus 2014.

De kamer was samengesteld uit Jo BAERT, kamervoorzitter, voorzitter, Geert VAN HAEGENDOREN, kamervoorzitter, Jan SMETS, staatsraad, Marc RIGAUX, assessor, en Greet VERBERCKMOES, griffier.

Het verslag is uitgebracht door Tim CORTHAUT, auditeur.

De overeenstemming tussen de Franse en de Nederlandse tekst van het advies is nagezien onder toezicht van Jan SMETS, staatsraad.

Het advies, waarvan de tekst hierna volgt, is gegeven op 26 augustus 2014.

1. Met toepassing van artikel 84, § 3, eerste lid, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, heeft de afdeling Wetgeving zich toegespitst op het onderzoek van de bevoegdheid van de steller van de handeling, van de rechtsgrond, alsmede van de vraag of aan de te vervullen vormvereisten is voldaan.

Voorafgaande opmerking

2. Rekening houdend met het tijdstip waarop dit advies gegeven wordt, vestigt de Raad van State de aandacht op het feit dat, wegens het ontslag van de regering, de bevoegdheid van deze laatste beperkt is tot het afhandelen van de lopende zaken. Dit advies wordt evenwel gegeven zonder dat wordt nagegaan of dit ontwerp in die beperkte bevoegdheid kan worden ingepast, aangezien de afdeling Wetgeving geen kennis heeft van het geheel van de feitelijke gegevens welke de regering in aanmerking kan nemen als ze te oordelen heeft of het vaststellen of het wijzigen van verordeningen noodzakelijk is.

Strekking en rechtsgrond van het ontwerp

3. Bij de wet van 21 december 2013 "houdende diverse fiscale en financiële bepalingen" werd een reeks aanpassingen doorgevoerd in het wetgevende kader betreffende de accijnsbelasting op energieproducten, in het bijzonder in hoofdstuk XVIII van de programmawet van 27 december 2004. Het voorliggende ontwerpbesluit strekt ertoe de uitvoeringsbepalingen van dat kader, die nu verspreid zijn over het koninklijk besluit van 3 juli 2005 "houdende maatregelen voor de toepassing van bepaalde verlaagde tarieven inzake accijnzen", het ministerieel besluit van 27 oktober 2005 "betreffende de belasting van

energieproducten en elektriciteit" en het koninklijk besluit van 19 mei 2014 "inzake accijnzen betreffende controlemaatregelen voor brandstoffen", te consolideren in een nieuw koninklijk besluit dat in de plaats komt van die drie besluiten.

Bovendien wordt met het ontwerpbesluit beoogd een oplossing te bieden voor het probleem, dat het Hof van Cassatie intussen reeds bij herhaling heeft vastgesteld (1), dat het ministerieel besluit van 27 oktober 2005 zonder voldoende motivering van de dringende noodzakelijkheid werd genomen zonder voorafgaand advies van de Raad van State, afdeling Wetgeving, zodat het met toepassing van artikel 159 van de Grondwet buiten toepassing werd gelaten.

4.1. In de aanhef van het ontworpen besluit wordt rechtsgrond ervoor gezocht in de artikelen 420, 425, 428, 431, 432, 433 en 438 van de programmawet van 27 december 2004, zoals gewijzigd bij de wet van 21 december 2013 "houdende diverse fiscale en financiële bepalingen", en in artikel 18 van de wet van 22 december 2009 "betreffende de algemene regeling inzake accijnzen", eveneens zoals gewijzigd bij dezelfde wet van 21 december 2013.

4.2. Op vraag van de auditeur-verslaggever heeft de gemachtigde een tabel voorgelegd waarin onder andere een meer gedetailleerd overzicht van de rechtsgrond van de voorliggende bepalingen is opgenomen. Het is van die tabel dat wordt uitgegaan bij het hierna volgende onderzoek van de rechtsgrond.

4.2.1. Voor de artikelen 2 tot 11 van het ontwerp wordt een beroep gedaan op artikel 18 van de wet van 22 december 2009. Bij artikel 18, derde lid, van die wet wordt aan de Koning de bevoegdheid gedelegeerd om te bepalen welke personen zich moeten laten erkennen in de hoedanigheid van erkend entrepouhouder, evenals om de voorwaarden vast te stellen waaraan zij onderworpen zijn.

4.2.1.1. De artikelen 2 tot 5 van het ontwerp vinden effectief rechtsgrond in de genoemde bepaling.

4.2.1.2. De vraag rijst of de artikelen 6 tot 8 van het ontwerp niet veeleer betrekking hebben op de uitoefening van de activiteit als entrepouhouder dan op de erkenning ervan. De gemachtigde suggereerde om die artikelen veeleer als toezichtsmaatregelen te beschouwen in de zin van artikel 432, § 2, van de programmawet van 27 december 2004. Hiermee kan worden ingestemd.

4.2.1.3. Ook de artikelen 9 tot 11 van het ontwerp hebben betrekking op de controle van de entrepouhouder, zodat ook voor die artikelen rechtsgrond moet worden gezocht in artikel 432, § 2, van de programmawet van 27 december 2004. De gemachtigde stemt hier mee in.

4.2.2. Voor artikel 12 van het ontwerp wijst de gemachtigde terecht artikel 420, § 4, van de programmawet van 27 december 2004 aan als rechtsgrond. Krachtens het derde lid van die bepaling kan de Koning inderdaad omschrijven wat wordt verstaan onder de termen "stationaire motoren", "installaties en machines die worden gebruikt in de bouw, de weg- en waterbouw en voor openbare werken" en "voertuigen waarvoor geen vergunning is verleend voor overwegend gebruik op de openbare weg".

4.2.3. Voor de verschillende paragrafen van artikel 13 van het ontwerp roept de gemachtigde artikel 425, eerste lid, van de programmawet van 27 december 2004 als rechtsgrond in.

Artikel 425, eerste lid, van de programmawet van 27 december 2004 bevat evenwel slechts een bijzondere regeling voor de accijnzen bij de levering van kolen, cokes en bruinkool, waarin onder meer gewag wordt gemaakt van een registratie. Die bepaling kan bijgevolg in ieder geval niet als rechtsgrond worden aangevoerd voor het opleggen van een vergunning (lees: "registratie") voor de personen opgesomd in artikel 13, § 1, van het ontwerp, met uitzondering van de personen bedoeld in artikel 13, § 1, c), waarop artikel 425, eerste lid, van de programmawet van 27 december 2004 wel betrekking heeft.

Met betrekking tot die andere personen kan echter wel rechtsgrond worden gevonden in artikel 432, § 3, eerste en tweede lid, van de programmawet van 27 december 2004. Er dient evenwel te worden opgemerkt dat ook in de laatstgenoemde bepalingen gewag wordt gemaakt van een "registratie", en niet van een "vergunning".

In de mate sommige bepalingen van artikel 13 van het ontwerp ook verband houden met het toezicht, lijkt ook artikel 425, laatste lid (voor de handelaren in kolen, cokes en bruinkool), en artikel 432, § 2, van de programmawet van 27 december 2004 (voor de anderen) relevant.

4.2.4. De gemachtigde wijst artikel 432, § 2, van de programmawet van 27 december 2004 aan als rechtsgrond voor de artikelen 14 en 15 van het ontwerp. Die bepaling heeft betrekking op het toezicht op "belastingentrepots en iedere inrichting waar energieproducten en (lees: of) elektriciteit worden voortgebracht, verwerkt, voorhanden gehouden of doorverkocht".

Artikel 14, § 1, van het ontwerp is evenwel geen maatregel van toezicht, maar een bepaling waarin wordt geregeld hoe een erin bedoelde handelaar in energieproducten zijn activiteiten moet uitoefenen. Artikel 14, § 2, van het ontwerp kan hooguit worden aangemerkt als een bepaling die betrekking heeft op de manier om toezicht uit te oefenen op die uitoefening. Hetzelfde geldt voor artikel 15, §§ 1 en 2, van het ontwerp. De erin vervatte bepalingen hebben betrekking op de eigenlijke activiteiten van de handelaars in kwestie. Wel kan het systeem van attesten bedoeld in artikel 15, § 3, van het ontwerp worden beschouwd als een mechanisme van toezicht.

De gemachtigde verduidelijkte in verband met de artikelen 14, § 1, en 15, §§ 1 en 2, van het ontwerp het volgende:

"Door deze bepalingen wordt de handelaar de mogelijkheid geboden om, in bepaalde gevallen, met vrijstelling van accijnzen of aan een verlaagd tarief inzake accijnzen te leveren aan eindgebruikers.

Deze bijkomende voorwaarden worden opgelegd teneinde de juiste heffing te verzekeren en zodat gecontroleerd kan worden dat laag-belaste of vrijgestelde energieproducten de juiste fiscale bestemming krijgen.

Artikel 432, § 1 PW 27/12/2004 kan aangevoerd worden als rechtsgrond."

Er moet echter worden opgemerkt dat artikel 15, § 2, eerste lid, van het ontwerp in twee hypothesen voorziet, één waarbij een vrijstelling van accijnzen geldt en één waarbij het verlaagde tarief geldt. Voor die laatste hypothese lijkt artikel 432, § 1, van de programmawet van 27 december 2004 inderdaad rechtsgrond te bieden. Voor de vrijstelling lijkt evenwel veeleer een beroep te moeten worden gedaan op artikel 431, derde zin, van de programmawet van 27 december 2004.

4.2.5. De rechtsgrond voor de artikelen 16 en 17 van het ontwerp wordt terecht gezocht in artikel 424, § 3, van de programmawet van 27 december 2004. Die bepaling is voldoende ruim geformuleerd om de in die artikelen geregelde aspecten van de accijnzen op aardgas en elektriciteit te kunnen regelen.

4.2.6. De rechtsgrond voor artikel 18 van het ontwerp wordt terecht gezocht in artikel 428, § 1, van de programmawet van 27 december 2004. De in die bepaling vervatte delegatie heeft inderdaad betrekking op de voorwaarden van terugbetaling van reeds betaalde accijnzen bij bewerking van verontreinigde of bij toeval vermengde energieproducten.

4.2.7. De rechtsgrond voor de artikelen 19 tot 22 van het ontwerp is volgens de gemachtigde te vinden in artikel 428, § 2, van de programmawet van 27 december 2004. Enkel het laatste lid van die bepaling bevat evenwel een delegatie aan de Koning, waarvan de omvang is beperkt tot het nader bepalen van wat moet worden verstaan onder "benzinedampen" en "dampterugwinningseenheid".

4.2.7.1. Bij artikel 19, § 1, eerste en tweede streepje, van het ontwerp wordt effectief uitvoering gegeven aan de genoemde rechtsgrond. De daaropvolgende definities van "terminal" en "opslaginstallatie" zijn dan weer nodig om de term "dampterugwinningseenheid" te definiëren, zodat ook voor die definities in artikel 428, § 2, van de programmawet van 27 december 2004 rechtsgrond voorhanden is.

4.2.7.2. De artikelen 19, § 2, en 20 tot 22 van het ontwerp hebben evenwel geen uitstaans met het nader bepalen van wat moet worden verstaan onder "benzinedampen" en "dampterugwinningseenheid", maar omvatten een reeks nadere regels voor de terugbetaling van de accijnzen voor bepaalde benzinedampen bedoeld in artikel 428, § 2, van de programmawet van 27 december 2004. Het is niet die laatste bepaling die rechtsgrond biedt aan de genoemde artikelen van het ontwerp, maar wel artikel 431, laatste zin, van de programmawet van 27 december 2004, naar luid waarvan de Koning de te volgen procedure vaststelt om dubbele belasting te vermijden op de benzines die worden verkregen bij de terugwinning van benzinedampen in een dampterugwinningseenheid, onder de voorwaarden bepaald in artikel 428, § 2, van die wet. De gemachtigde is het hiermee eens.

4.2.8. De gemachtigde voert artikel 431 van de programmawet van 27 december 2004 aan als rechtsgrond voor de artikelen 24 tot 29 van het ontwerp. Dat lijkt terecht, althans indien de regels met betrekking tot de automatische injectiesystemen als een onderdeel van de verplichting om herkenningmiddelen of denatureringsmiddelen toe te voegen, kunnen worden beschouwd.

4.2.9. Volgens de gemachtigde kan de rechtsgrond voor de artikelen 30 tot 47 van het ontwerp telkens worden gevonden in artikel 432, § 1, van de programmawet van 27 december 2004, waarbij de Koning wordt gemachtigd tot het nemen van "enigerlei maatregel om de heffing en de invordering van de accijnzen vastgesteld bij artikel 419 te verzekeren".

Hoewel dit een erg ruime delegatie is, waarvan de grondwettigheid in het licht van artikel 170, § 1, van de Grondwet zou kunnen worden betwist, heeft ze enkel betrekking op de heffing en de invordering van de accijnzen vastgesteld bij artikel 419 van de programmawet van 27 december 2004, en derhalve niet op de toekenning van vrijstellingen met toepassing van artikel 429 van die wet, wat het geval is met de artikelen 30 tot 47 van het ontwerp.

De rechtsgrond voor de laatstgenoemde artikelen lijkt echter wel te kunnen worden gevonden in artikel 431, derde zin, van de programmawet van 27 december 2004, waarbij de Koning wordt gemachtigd om "de toe te passen modaliteiten en de formaliteiten die moeten worden vervuld om de vrijstellingen bedoeld in artikel 429 te verkrijgen", te bepalen. De gemachtigde stemt hiermee in.

4.2.10. De rechtsgrond voor de artikelen 48 tot 51 van het ontwerp zou volgens de gemachtigde te vinden zijn in artikel 432, § 2, van de programmawet van 27 december 2004. Ook dat dient te worden genuanceerd.

4.2.10.1. In advies 52.856/3 (2) merkte de Raad van State op dat er geen rechtsgrond was voor de definitie van tankstation. Dat is verholpen door artikel 432, § 3, tweede lid, van de programmawet van 27 december 2004, vervangen bij de wet van 21 december 2013. Bij die bepaling wordt de Koning gemachtigd om te bepalen wat onder de in het eerste lid vermelde categorieën, waaronder "iedere houder van een tankstation", moet worden begrepen, zodat ze rechtsgrond kan bieden voor artikel 48 van het ontwerp. De gemachtigde stemt hiermee in.

4.2.10.2. De artikelen 49 en 50, § 1, van het ontwerp lijken opnieuw veeleer betrekking te hebben op de bedrijfsvoering dan op het toezicht op de tankstations. Hier rijst bijgevolg hetzelfde rechtsgrondprobleem als bij de artikelen 14 en 15 van het ontwerp.

De gemachtigde verklaarde evenwel het volgende:

"Door deze bepalingen wordt de pomphouder de mogelijkheid geboden om bv. rode gasolie aan te bieden aan landbouwers die hiervan gebruik maken om hun landbouwtractoren aan te drijven.

Deze bijkomende voorwaarden worden opgelegd teneinde de juiste heffing te verzekeren en zodat gecontroleerd kan worden dat laagbelaste energieproducten de juiste fiscale bestemming krijgen.

Artikel 432, § 1 PW 27/12/2004 kan aangevoerd worden als rechtsgrond."

In de mate het inderdaad niet gaat om vrijstellingen, maar om laagbelaste energieproducten, kan hiermee worden ingestemd, zonder dat er – in tegenstelling tot wat hoger werd uiteengezet met betrekking tot de artikelen 14 en 15 van het ontwerp – bijkomend een beroep moet worden gedaan op artikel 431, derde zin, van de programmawet van 27 december 2004.

4.2.10.3. Artikel 50, §§ 2 en 3, en artikel 51 van het ontwerp zouden eventueel wel als accessorium van het toezicht kunnen worden beschouwd, en derhalve rechtsgrond kunnen vinden in artikel 432, § 2, van de programmawet van 27 december 2004.

4.2.11. De gemachtigde is het ermee eens dat de rechtsgrond voor artikel 52 van het ontwerp niet alleen geboden wordt door artikel 432, § 1, van de programmawet van 27 december 2004, maar ook door artikel 431, derde zin, van die wet.

4.2.12. De rechtsgrond voor artikel 53 van het ontwerp wordt terecht gezocht in artikel 433 van de programmawet van 27 december 2004.

4.2.13. Voor de artikelen 54 en 55 van het ontwerp wordt terecht rechtsgrond gezocht in artikel 432, § 2, van de programmawet van 27 december 2004, naar luid waarvan de Koning gemachtigd is om het toezicht te regelen van belastingsentrepots en van iedere inrichting waar energieproducten en elektriciteit worden voortgebracht, verwerkt, voorhanden gehouden of doorverkocht.

4.2.14. De rechtsgrond voor artikel 56 van het ontwerp hangt af van de doelstelling van de erin bedoelde lijst. Indien die moet worden bezorgd aan de Europese Commissie, zou het om een accessorium kunnen gaan van de “modaliteiten” bedoeld in artikel 432, § 4, van de programmawet van 27 december 2004. Anders kan de maatregel worden aangemerkt als een interne vorm van toezicht, tot het nemen waarvan artikel 432, § 2, van de programmawet van 27 december 2004 rechtsgrond biedt. De gemachtigde verduidelijkt dat het om een interne maatregel gaat, zodat die laatste bepaling de correcte rechtsgrond is.

4.2.15. Voor artikel 57 van het ontwerp is de rechtsgrond in elk geval wel artikel 432, § 4, van de programmawet van 27 december 2004.

4.3. In de aanhef van het ontworpen besluit wordt ook artikel 6 van het koninklijk besluit van 3 juli 2005 ‘houdende maatregelen voor de toepassing van bepaalde verlaagde tarieven inzake accijnzen’ als rechtsgrond vermeld. Dat is uiteraard onmogelijk. Niet enkel kan een besluit in beginsel geen rechtsgrond vinden in een instrument van gelijke rang, maar ook moet worden opgemerkt dat artikel 58, a), van het ontwerp ertoe strekt dat koninklijk besluit in zijn geheel op te heffen, zodat het uiteraard niet als rechtsgrond voor enige bepaling uit het ontworpen besluit kan dienen.

4.4. De rechtsgrond voor het ontworpen besluit wordt derhalve gevonden in artikel 18 van de wet van 22 december 2009 ‘betreffende de algemene regeling inzake accijnzen’ en in de artikelen 420, § 4, 425, 428, 431, derde en vierde zin, 432, en 433 van de programmawet van 27 december 2004.

#### Algemene opmerking

5. Het ontwerp bevat een aantal delegaties van reglementaire bevoegdheid aan de administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Douane en Accijnzen (artikelen 3, § 3, laatste zin, en § 5, tweede zin, 6, § 4, 12, c), laatste streepje (3), en 52, § 1, 3°, en 4°). In dit verband dient te worden opgemerkt dat de toekenning van regelgevende bevoegdheid aan een ambtenaar, die geen politieke verantwoordelijkheid draagt ten opzichte van een democratisch verkozen vergadering, in principe ontoelaatbaar is, omdat afbreuk wordt gedaan aan het beginsel van de eenheid van verordenende macht en aan het beginsel van de politieke verantwoordelijkheid van de ministers. De genoemde delegaties dienen derhalve te worden vervangen door delegaties aan de minister bevoegd voor Financiën.

6. In de artikelen 13, § 3, tweede lid, en 52, § 2, van het ontwerp wordt gewag gemaakt van een “verklarende nota” van de administrateur-generaal van de Algemene Administratie van de Douane en Accijnzen betreffende respectievelijk het formulier waarmee de vergunning “energieproducten en elektriciteit” moet worden aangevraagd en betreffende de in artikel 52, § 1 (4), b), bedoelde procedure. De gemachtigde verklaarde dat het gaat om een praktisch informatief instrument dat geen normatieve draagwijdte heeft. Zo opgevat, rijst er geen bezwaar tegen de genoemde bepalingen.

#### Bijzondere opmerkingen

##### Aanhef

7. De aanhef dient te worden aangepast in het licht van wat hoger is opgemerkt over de rechtsgrond voor het ontworpen besluit.

8. In het derde lid van de aanhef dient de vermelding “, inzonderheid artikel 6” te worden geschrapt.

9. Aan de aanhef dienen twee leden te worden toegevoegd (die het vierde en het vijfde lid worden) waarin gewag wordt gemaakt van het koninklijk besluit van 19 mei 2014 en van het ministerieel besluit van 27 oktober 2005, waarvan de opheffing wordt beoogd bij artikel 58, b) en c) (5), van het ontwerp.

##### Dispositief

##### Nieuw in te voegen artikel 1

10. De gemachtigde verklaarde dat de artikelen 2 tot 11 van het ontwerp de omzetting vormen van artikel 15 van Richtlijn 2008/118/EG (6)(7) en, in het geval van artikel 2 van het ontwerp, ook van artikel 20 van Richtlijn 2003/96/EG (8). Bovendien worden met artikel 24 van het ontwerp de artikelen 1 tot 4 van Richtlijn 95/60/EG (9) omgezet en, in het geval van artikel 24, § 1, van het ontwerp, ook uitvoeringbesluit 2011/544/EU (10). Bijgevolg moet in het ontwerp een nieuw artikel 1 worden opgenomen waarin wordt aangegeven dat het ontworpen besluit strekt tot gedeeltelijke omzetting van die instrumenten. Bovendien moet het ontwerp bijgevolg ook worden meegedeeld aan de Europese Commissie (11).

#### Artikel 8

11. In de Franse tekst van artikel 8 van het ontwerp moet de indeling in paragrafen worden gecorrigeerd.

#### Artikel 13

12. In artikel 13 van het ontwerp dient telkens, conform de rechtsgrond biedende bepalingen (zie opmerking 4.2.3), gewag te worden gemaakt van een "registratie", en niet van een "vergunning".

#### Artikel 52

13. In artikel 52, § 2, van het ontwerp wordt verwezen naar "de procedure bedoeld in § 2, b) van dit artikel", wat doelloos is. De gemachtigde verduidelijkt evenwel dat het om "§ 1, b)," van dit artikel gaat. Artikel 52, § 2, van het ontwerp moet in die zin worden aangepast.

#### Artikel 53

14. Artikel 53 van het ontwerp is niet ingedeeld in paragrafen, zodat in de Nederlandse tekst ervan de aanduiding "§ 1" moet worden weggelaten.

#### Artikel 58

15. In de Nederlandse tekst van artikel 58 van het ontwerp is de vermelding "c)" (12) weggefallen, wat dient te worden verholpen.

#### Artikel 59

16. Luidens artikel 59 van het ontwerp treedt het te nemen besluit in werking de dag waarop het in het *Belgisch Staatsblad* is bekendgemaakt. Tenzij er een specifieke reden bestaat om af te wijken van de gangbare termijn van inwerkingtreding van besluiten, bepaald bij artikel 6, eerste lid, van de wet van 31 mei 1961 'betreffende het gebruik der talen in wetgevingszaken, het opmaken, bekendmaken en inwerkingtreden van wetten en verordeningen', dient te worden afgezien van de onmiddellijke inwerkingtreding, teneinde eenieder een redelijke termijn te geven om kennis te nemen van de nieuwe regels. Artikel 59 dient dan uit het ontwerp te worden weggelaten.

#### Artikel 60

17. Artikel 60 van het ontwerp dient als volgt te worden geredigeerd:  
"De minister bevoegd voor Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit."

#### Slotopmerking

18. Het bij het ontwerp gevoegde verslag aan de Koning biedt bijzonder weinig meerwaarde ten aanzien van de informatie die reeds in de aanhef is vermeld. Het verdient aanbeveling dit verslag meer uit te werken. Zo zou erin onder meer een overzicht van de rechtsgrond van de onderscheiden bepalingen van het ontwerp, hun oorsprong in de thans geldende besluiten en van de omgezette richtlijnbeoordelingen kunnen worden opgenomen, op basis van de door de gemachtigde bezorgde overzichtstabel.

De griffier,

G. Verberckmoes.

De voorzitter,

J. Baert.

(\*) Deze verlenging vloeit voort uit artikel 84, § 1, eerste lid, 2°, in fine, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, waarin wordt bepaald dat deze termijn van rechtswege wordt verlengd met vijftien dagen wanneer hij begint te lopen tussen 15 juli en 31 juli of wanneer hij verstrijkt tussen 15 juli en 15 augustus.

(1) Cass. 19 september 2012, P.12.0394.F, R.C. t. M.C. en Belgische Staat; Cass. 11 december 2013, P. 13.0763.F, Etat Belge/Tuncay Cakir; Cass. 18 december 2013, P. 13.0761.F, Etat Belge/Mohamad Takatar.

(2) Adv.RvS 52.856/3 van 14 maart 2013 over een ontwerp dat heeft geleid tot het ministerieel besluit van 22 augustus 2013 'betreffende de controlemaatregelen van toepassing op de vloeibare motorbrandstoffen die voorhanden zijn, verkocht of gebruikt worden voor de aandrijving van explosie- of verbrandingsmotoren'.

(3) De manier van opsommen is in deze bepaling – en op tal van andere plaatsen van het ontwerp – niet correct (zie hierover Beginselen van de wetgevingstechniek – Handleiding voor het opstellen van wetgevende en reglementaire teksten, [www.raadvst-consetat.be](http://www.raadvst-consetat.be), aanbevelingen nrs. 58-60).

(4) Zie opmerking 13.

(5) Lees 2° en 3° (zie voetnoot 3).

(6) Richtlijn 2008/118/EG van de Raad van 16 december 2008 'houdende een algemene regeling inzake accijns en houdende intrekking van Richtlijn 92/12/EEG'.

(7) Daarnaast lijkt het echter ook om artikel 16 van die richtlijn te gaan, aangezien het bij die bepaling is dat een vergunning wordt opgelegd. In artikel 18, derde lid, van de wet van 22 december 2009

‘betreffende de algemene regeling inzake accijnzen’ wordt de term “erkenning” gehanteerd, maar inhoudelijk komt het neer op de vergunning bedoeld in artikel 16 van Richtlijn 2008/118/EG. De gemachtigde verduidelijkt in dat verband dat de vergunning (artikel 18, tweede lid, van die wet) en de erkenning (artikel 18, derde lid, van die wet) immers samenvallen, zij het dat een erkend depothouder naast algemene voorwaarden ook aan bijzondere voorwaarden per product moet voldoen.

(8) Richtlijn 2003/96/EG van de Raad van 27 oktober 2003 ‘tot herstructurering van de communautaire regeling voor de belasting van energieproducten en elektriciteit’.

(9) Richtlijn 95/60/EG van de Raad van 27 november 1995 ‘betreffende het merken van gasolie en kerosine voor fiscale doeleinden’.

(10) Uitvoeringsbesluit 2011/544/EU van de Commissie van 16 september 2011 ‘tot vaststelling van een gemeenschappelijke merkstof voor gasolie en kerosine voor fiscale doeleinden’.

(11) Zie artikel 5, lid 2, van Richtlijn 95/60/EG waarbij de notificatie wordt voorgeschreven van alle bepalingen die onder die richtlijn vallen, en artikel 28, lid 4, van Richtlijn 2003/96/EG en artikel 48, lid 2, van Richtlijn 2008/118/EG, waarbij weliswaar slechts de mededeling van de “belangrijke”, respectievelijk de “belangrijkste” bepalingen wordt voorgeschreven.

(12) Lees 3° (zie voetnoot 3).